„Szívmelengető, szórakoztató és elbűvölő."
– Sarah Beth Durst, bestsellerszerző

Love's a Witch

boszorkányos szerelem

fine selection

TRICIA O'MALLEY

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

TRICIA O'MALLEY

Love's a Witch

boszorkányos szerelem

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Anam Carámnak, Blue-nak.
Slán Abhaile.

The heart aye's the part aye,
That makes us right or wrang.

Ki eldönti a szív lesz
Hogy jó vagy rossz az élet

– ROBERT BURNS

A SKÓT SZAVAK/SZLENG SZÓTÁRA

bit o' banter (egy kis szócsata) – A skótok szeretik ugratni egymást. A szócsatákat nagyra tartják.

bloody (átkozott) – nyomatékosításra használt indulatszó

bonnie (helyre) – csinos

brekkie (früstök) – reggeli

cèilidh – közösségi esemény skót népzenével, énekléssel, hagyományos táncolással

eejit – idióta

give it laldy/laldie (csináld elánnal) – lelkesedéssel, buzgón csinálni valamit

gritter (sószóró) – jármű, amivel sót szórnak a jeges útra vagy várhatóan jegesedő időben

guising (álcajárás) – halloweeni cukorkagyűjtés jelmezben

hen (csibe) – nő, asszony

kyloe – skót-felföldi marha

Irn Bru – skót szénsavas üdítőital

It's a dreich day (szutyok egy nap) – hideg, nyirkos, lehangoló időjárás

och – sokféle érzés (jellemzően meglepetés, sajnálkozás vagy hitetlenkedés) kifejezésére szolgáló szavacska

quaich – kicsi, kétfülű ivópohár, amit gyakran használnak skót esküvőkön

sledging (ródlizás) – szánkózás

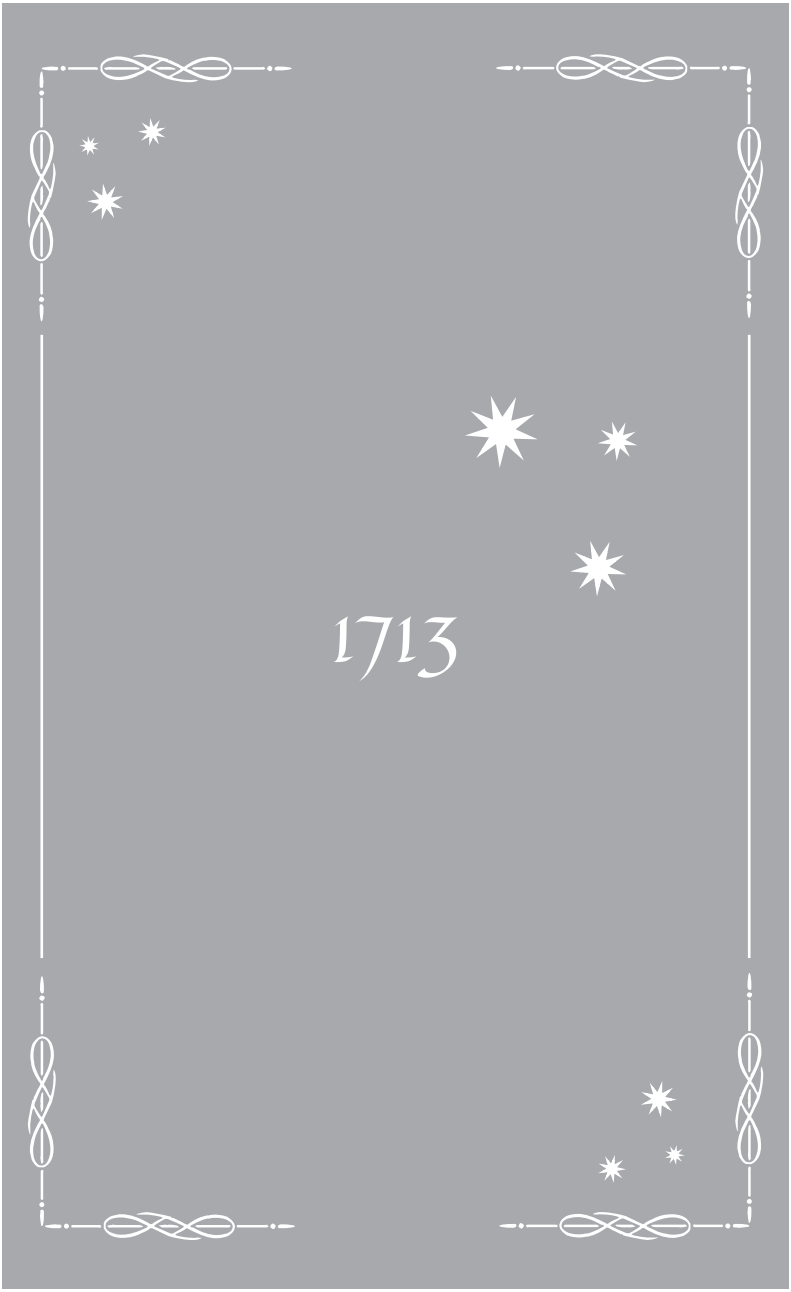
stovies – serpenyőben főzött krumpliétel

tea (teázás) – Skóciában ha teát emlegetnek, az gyakran a vacsoraidő körüli étkezés megnevezése

tetchy (mufurc) – morcos, mogorva, rosszkedvű

wee (csepp) – kicsi, apró

wheesht, haud your wheesht (pisszedj!) – maradj csendben!, hallgass!

1713

PROLÓGUS

Bonelle MacGregor

Egy ünnepnapnak sosem szabadna átokkal végződnie, de az ember nem mindig látja előre a jövőt.

Legyen benne bármennyi varázs.

Mabon nem csupán az ősz jövetelét jelezte, amikor a sötétség és a világosság egyensúlyba kerül, de egy Skócia dombjai közt megbúvó kisváros számára a hercegük régóta várt visszatértét is. Briarhaven, ami boszorkányoknak, tündéreknek és embereknek egyaránt otthont nyújtott, most felbolydult a szeretett – és nem mellesleg nőtlen – herceg érkezésének hírére.

Az a szóbeszéd járta, hogy idén feleséget fog választani.

Nem egy nő ébredt aznap mosollyal az ajkán és reménnyel a szívében. Ki tudja, talán a nap végén korona kerül a fejére.

Akadt azonban köztük egy épp csak ébredező boszorkány, akit kevéssé érdekelt a herceg visszatérése.

A huszonnégy esztendős Bonelle MacGregort nemigen foglalkoztatták az olyan bolondériák, mint a szerelem vagy a férjszerzés.

Ehelyett türelmetlenül várta, hogy az érkező évben felébredjen benne a varázs, melynek lassan kibomló szirmait már most is érezte magában, mint jövőbeli énje első rezzenéseit. Bonelle várta, sőt, sajgott a varázsáért, már több könyvet teleírt igézetekkel, és alig várta, hogy kipróbálhassa őket. Érezte, hogy sok jót tehet majd az embereknek, ha a varázsa végre virágba borul.

Vele ellentétben a legjobb barátnőjét, Vailát nem érdekelte különösebben, hogy másokon segítsen a varázsával, amikor akadt egy házasulandó herceg. Vailát annyira lekötötte a herceg hazatérése, hogy aznap reggel kétszer is elsírta magát azon, melyik ruháját vegye fel a máglya körüli tánchoz. Miután már harmadszor cserélte ki a szalagot Vaila hajában, Bonelle kimentette magát, hogy utánajárjon a legújabb pletykának.

Egy rejtélyes utazó érkezett a városba.

Bonelle remélte, hogy új könyveket szerezhet tőle, leginkább olyat, amelyben távoli tájakról származó igézeteket találhat. Átszaladt a hervadó vadvirágokkal szegélyezett, faluszéli mezőn, az ünnepi dobszó egy ritmusra vert a szívével. A fák árnyékában szekér állt, és egy széles vállú, a sok utazástól szikár férfi rendezgette a portékáját.

– Adjisten, jó uram! – biccentett neki Bonelle. A szekér, bár távolról szerénynek tűnt, közelebbről már látszott, hogy csillog a varázstól.

– Adjon isten, leányzó! Kínálhatom-e a portékámat?

A férfi úgy volt piszkos, mint azok, akik hosszú időt töltenek úton: arca ráncaiban por ült, körmei alatt sár sötétlett. Bonelle mégsem tudta elszakítani tekintetét a férfi megbabonázó, azúrkék szemétől. Mintha ezer igazság kavargott volna benne, varázs és rejtély és hatalom. A lány szavait mintha elnyelte volna az éter, képtelen volt megszólalni.

– Valami csillogó csecsebecse a csinos kisasszonynak? – A férfi arrébb lépett, és felemelt egy bársonyleplet, ami alatt tálcányi arany ékszer rejtőzött. Bonelle elfintorodott, a varázslat megtört.

– Nem rajongok a csecsebecsékért – húzta el a száját, és most már szándékosan kerülte a férfi tekintetét, nehogy valami ostobaságra ragadtassa magát, például kérdezősködni kezdjen a világegyetem titkairól. – A könyveket viszont igencsak szeretem. Nincsenek történetei idegen tájakról, jó uram? Örömmel bővíteném a gyűjteményemet. A könyvekben végtelen sok világot és új társat találhatunk.

– Magam is így érzem, boszorka. – A férfi hangjának lágy zengése végigsimította Bonelle bőrét, és közelebb csalogatta. – Ezeket bizonyosan érdekesnek találná.

Az utazó három könyvet nyújtott át neki. Mindegyiket bőrbe kötötték, olyan szép kék színűbe, mint amilyen a szekér is volt.

– Ezeket biztosan nem engedhetem meg magamnak – szabadkozott Bonelle, akit meglepett a könyvek kötésének minősége.

– Ajándék.

– Ó, nem vagyok olyan járatlan a világ dolgaiban, hogy ajándékot fogadjak el egy idegen utazótól – nevetett fel Bonelle. A férfi minden bizonnyal a mindig csínyre kész tündérek közé tartozott. – Van nekem pénzem.

A lány a zsebébe nyúlt, és három ezüstérmét számolt le az árus kezébe. Összerezzent, amikor a rövid érintésre mintha szikrák szaladtak volna végig a karján.

– Ha ragaszkodik hozzá – vont vállat a férfi, majd összeszorította a kezét, és amikor újra kinyitotta, az érmék eltűntek.

Mielőtt Bonelle kérdezgetni kezdte volna az utazásairól, újabb vevők hangja hallatszott a háta mögül. A lány rögtön sarkon fordult, és hazaszaladt, hogy biztos helyre tegye a könyveket a házikójában.

Bár alig várta, hogy belevesse magát a finom oldalakon rejlő történetekbe, kelletlenül eltette őket, és visszatért az ünnepségre, hiszen megígérte Vailának, hogy táncol vele a máglya körül.

– Végre itt vagy! – ragadta meg Vaila a barátnője karját, és a vidáman pattogó tűz körül táncolók körére mutatott. – Ne nézz oda, de itt a herceg! Azt mondták, hogy ma este maga mellé ülteti az egyik hajadont az asztalfőre.

– És ez jó dolog? – kérdezte Bonelle teljes komolysággal, de Vaila csak a szemét forgatta, és magával vonszolta őt.

A dobok egyre hangosabbak dübögtek, a dudás még közelebb lépett, Bonelle pedig felszegte a fejét, amikor az arcán hűvös szellő táncolt végig, melynek mélyén már ott kavargott a tél ígérete. Aranyszínű levelek kergetőztek a szélben, a táncosok egy ütemre léptek. Bonelle-t különös érzés fogta el, a válla bizsergett, és amikor hátrasandított, meglátta az összefont karú utazót, aki éppen leszegett fejjel beszélgetett egy másik férfival.

A herceggel.

Fején egyszerű aranypántot, testén mélyvörös tunikát viselt, mézszőke tincsei lágyan lengedeztek a szellőben. Jégkék tekintetét le sem vette a táncosokról, bár fülét közelebb hajtotta az utazóhoz.

Mielőtt Bonelle elgondolkodhatott volna azon, honnan ismerheti az utazó a herceget, a tánc félbeszakadt, mert a herceg előrelépett, és tapsolt egyet. Bonelle is elhallgatott, háta mögött azonban tovább pattogott a tűz.

– Eljött az idő – sziszegte Vaila a barátnője fülébe.

– Miért állította le a táncot, mielőtt a végére értünk volna? – vonta össze bosszúsan a szemöldökét Bonelle. A tánc régi, bevett hagyomány volt.

– Mert annyira megragadta a szépségem, hogy kiválaszt, és ma este mellette ülhetek a vacsoránál… és talán a *felesége* is leszek. – Vaila körmei Bonelle karjába mélyedtek, amitől a lány felszisszent, de igyekezett udvarias mosolyt erőltetni az arcára.

– Bájos nemes hölgyek! – tárta szét karját a herceg mosolyogva. – Bocsássanak meg, hogy félbeszakítottam gyönyörű táncukat, de a lélegzetem is elakadt egyikük csodálatos szépsége láttán, így egyszerűen muszáj magam mellé vennem őt ma estére.

Bonelle válla megfeszült a szavakra. Varázsa hullámokat vert, a túlfűtött érzelmektől a felszínre tört.

A herceg elindult, és éppen előttünk állt meg. Vailának elakadt a lélegzete, hátravetette a fejét, felszegte állát.

– Bűbájos kisasszony, velem tartana ma este? – nyújtotta előre a herceg a kezét.

– Hát persze, hogyne…

Vaila szavai elhaltak, amikor a herceg keze Bonelle mellkasa előtt állapodott meg várakozón. Bonelle lenézett a férfi kezére, a vaskos, mívesen megmunkált arany pecsétgyűrűre a mutatóujján. Míg ő levegő után kapkodott, Vaila hallhatóan felszisszent mellette.

– Nem. – Az egyszerű, lágyan kiejtett szót elvitte a szél, de Bonelle hallotta, és a szíve elfacsarodott Vaila kétségbeesését hallva. A varázs újra felforrósodott a bőre alatt, mintha kérte volna, hogy kiszabadulhasson, de a szabályok még kötötték. Vaila varázsa már egy éve felébredt, de Bonelle nem szabadíthatta ki a saját varázsát, amíg be nem töltötte a huszonöt évet.

Az idő mintha lelassult volna.

Bonelle felemelte a fejét, és az uralkodói protokollra fittyet hányva a legjobb barátnője felé fordult. Csakhogy Vaila ajkán már ott

várakoztak a szavak, arcát eltorzította a harag, és bőréből sötét varázs szivárgott elő.

„Tövissel, tüskével, átokkal ártok,
Varázsod ereje nem lesz a sajátod.
Balsors száll majd oda, ahol megtelepszel,
Romlást és bajt hozol, kitaszított leszel.”

Az átok úgy telepedett rá Bonelle-re, mintha ragacsos pókhálóba sétált volna. Hátratántorodott, kezét magasba emelte, mintha azzal visszatarthatná a Vaila összetört szívéből áradó vérátkot.

Árnyak borultak rájuk, a szürke fellegek viharfeketére komorultak, és valami hátborzongató visítás remegtette meg az égboltot.

Bonelle ereiben megfagyott a vér.

Ahogy futni kezdett, a lába megakadt egy kiálló gyökérben. Megbotlott, de valaki belekarolt, és a fák árnyékai közé rántotta, ahol aztán kíméletlenül a földre taszította. Bonelle térdre zuhanva markolt bele az erdő talaját borító nedves mohába. Könnyek gyűltek a szemébe, de kipislogta őket, gondolatai kavarogtak, miközben levegőért kapkodott.

– Sárkányfarkasok közelednek. Menned kell.

Bonelle rögtön talpra szökkent, egész testét átjárta a félelem.

– Sárkányfarkast idézett? – kérdezte elakadó lélegzettel. A szíve kihagyott egy ütemet, amikor tekintete megállapodott a férfin, aki berángatta az erdőbe. Nem egy egyszerű őr volt, *ó, nem,* maga az utazó hozta ide.

– Az átok okozta. Bármilyen városban telepszel le, bajt hozol rá.

Bonelle tátott szájjal nézett a férfira, majd az ünnepi terület felé fordult, ahonnan szétfutottak az emberek, és utánuk csak lehullott

levelek kavarogtak a fűben. Bonelle gyomra összeszorult, amikor egy sárkányfarkas árnyéka vetült a mezőre.

– Ki vagy te? – A kérdés értelmetlen volt, egy lehetetlen pillanatban, Bonelle mégis tudni akarta annak a férfinak a nevét, aki száműzetésre ítélte őt.

– Eoin Douglas. Az Ezüstbogáncs Rend első lovagja, Briarhaven oltalmazója.

– Védj meg *engem!* Kérlek! – könyörgött neki Bonelle.

A férfi meg sem rezzent, csak a tekintete cikázott Bonelle és a mező között, ám amikor újabb visítás remegtette meg a fejük felett összeboruló ágakat, döntésre jutott.

Bonelle azelőtt tudta, mit fog mondani a férfi, mielőtt az megszólalt volna.

– Fuss, MacGregor, és vidd magaddal az átkodat!

A JELENBEN

ELSŐ FEJEZET

Sloane MacGregor

–Üdvözöljük Briarhavenben, Skócia legvarázsosabb városában!

A húgom, Lyra mobiljára sandítottam. A videón egy púderrózsaszín nadrágkosztümben feszítő, tökéletesen fodrászolt, szőke hajú nő vigyorgott a kamerába. Mosolyának komolyan meg kellett küzdenie arca feszes bőrével, tágra nyitott szeme enyhén mániákusan csillogott.

– Kissé feszültnek tűnik – jegyeztem meg, aztán visszafordítottam a tekintetemet az összeboruló lombú fák alatt kanyargó útra.

– Úgy néz ki, mint egy robotnő – hajolt előre Nova, hármunk közül a legfiatalabb.

– Ne felejtsék el előre lefoglalni jegyüket a Briarhaven VIP-élményre! A szerencsések akár a telihold csomagot is megszerezhetik! – A rózsaszín robotnő hangja pont olyan mű volt, amilyennek kinézett.

– Olyan, mint azok a nőcik, akik azonnal üdülési jogot akarnak rád sózni, amint beteszed a lábadat egy full extrás szállodába – állapítottam meg.

– És ne feledjék, Briarhavenben három dologban hiszünk: a mágiában, a mókában és a misztikumban! Bűbájra fel, boszik! – hangzott a telefonból.

– „Bűbájra fel, boszik!" – utánozta Nova, ahogy visszadőlt a hátsó ülésre, mire horkantva felnevettem.

– Móka? – ízlelgette a szót Lyra. – Mégis mikor hallottátok utoljára valakinek a szájából azt, hogy „móka"?

– Csupa móka és kacagás – kacsintott rám Nova a visszapillantó tükörben.

– Mókás, vagy sem, szerintem nem használják eleget ezt a szót. – mondtam, és lassítottam, ahogy éles kanyarhoz értünk a dombok között.

– Ne legyél mókamester! – nézett rám szúrósan Lyra, aztán apró szusszanással belesüppedt az anyósülésbe.

Rávigyorogtam lehetetlenül szépséges húgomra.

Lyra az a fajta szépség, aki láttán pasik és csajok egyaránt megtorpannak az utcán, a rendőrök belezavarodnak a mondanivalójukba, és sose büntetik meg, a felnőtt férfiak pedig extravagáns ajándékokkal halmozzák el. A legextravagánsabb ajándék, amit *én* valaha kaptam egy pasimtól, egy „egyet fizet, kettőt vihet" kupon volt a Dairy Queen fagyizóba.

Bevettünk egy újabb kanyart, és a fák alkotta alagútban, ami mintha egyre sötétedett és szűkült volna, ahogy közeledtünk, az út mellett egy indákkal és tüskékkel borított, régimódi fatábla fogadott.

– Briarhaven. Lakosság: 3333 fő.

– Ismétlődő hármasok. Milyen eredeti! – Szinte hallottam, ahogy Nova a szemét forgatja a hátsó ülésen.

Nova gótikus szépség volt, a rózsa szirmai közt rejtőző tüskék jutottak róla az eszembe. Kezdő tetoválóművészként egyre lelkesebb

követőtábora volt a neten, és már az anyánk hasából vagányabban bújt ki, mint amilyen én valaha is lehetek.

– Oké, egy pillanat… látjátok ezt? Azt a mindenit, a város teljes ráncfelvarrást kapott! – Lyra előredőlt, amint elhagytuk a fák alkotta alagutat, és feltárult előttünk Briarhaven. A vadregényes hegyek lábánál megbúvó kisváros színes és bűbájos volt, mintha valaki ezerszínű ecsettel festette volna egy buja, zöld vászonra. A dombokat aranyszínű, barnába hajló levelekkel tarkított fák borították, a távolban egy lélegzetelállító *loch,* egy igazi skót tó csillogott. Úgy tűnt, hogy utolsó látogatásunk óta a városkát egy turistacsalogató tematikus vidámparkká alakították.

Tátott szájjal bámultuk ezt a metamorfózist, ahogy lassan áthajtottunk a főtéren, amit aranyba borított a bolyhos bárányfelhőkön átszűrődő napfény. A járdán egymást érték a turisták, sokan jelmezt viseltek, boszorkánysüveget vagy tündérfület vettek fel. Az utcán borostyánszínű leveleket görgetett a lágy szellő, a járda mellett egy frissen szedett almát árusító bódé állt. Egy régimódi, fekete lámpaoszlopon poszter hirdette a közelgő halloweeni jelmezversenyt. Értetlenül ráztam meg a fejem. *Hogyan is versenyezhetnének a turisták a varázstudókkal, ha jelmezről van szó?*

– Hihetetlen, mi mindent értek el nyolc év alatt. Szinte rá se ismerek a helyre – ámuldozott Nova. Bólintottam, és éreztem, hogy egyre idegesebb leszek, ahogy befordultunk a gyermekkori utcánkba – vagy mondhatnám úgy is, hogy az emlékek sugárútjára. Mindhárman elhallgattunk, amikor leparkoltam a kissé viharvert házikó előtt, ami egy sor, a városhoz hasonló ráncfelvarráson átesett családi ház között bújt meg. A házunk látványosan kilógott a sorból.

– Hát ez elég lepukkant.

– Nem lepukkant, csak… – Nem tudtam befejezni a mondatot, csak bámultam kifelé a kocsi ablakán a gyermekkori otthonunkra. A kétszintes házikó szürke kőhomlokzatát szinte teljesen beborította a borostyán, az egyik zsalu kicsit csálén lógott az ablakon, már alig tartotta magát. *Együttérzek, zsalu. Együttérzek.*

– Egy romhalmaz? – vetette fel Lyra. Nova egyetértőn bólogatott, én meg felsóhajtottam.

– Tennivaló. – Kikapcsoltam a biztonsági övet, kinyitottam a kocsiajtót, kiszálltam, és kinyújtóztattam a tagjaimat. A csípős őszi szellő a hajamat borzolta, melegbarna levelek kavarogtak a lábamnál. A természet konfettije, mintha a növények búcsúbulit tartanának a téli álom előtt.

Ha jobban odafigyeltem, szinte láttam a házat körbeszövő emlékszálakat: viták foszlányai, varázsbalesetek, a nevetés ritka pillanatai. Ez volt az otthonunk, mert itt töltötte el a MacGregor klán a leghosszabb időt együtt, mielőtt a vérvonalunkat sújtó átok – mint a szúnyog, ami nem hagy aludni, bár holtfáradt vagy – rá nem kényszerített minket, hogy továbbálljunk.

Évek óta nem jártam Briarhavenben, és soha nem is tértem volna vissza, ha nincs rá nagyon nyomós okom. Az egyetlen nő, akinek nem mondhattam nemet, hazahívott, hogy megtörjük a családi átkot.

Ugyanez a nő állt most düledező otthonunk nyitott ajtajában. Járókeretét színes selyemszalagokkal tekerte körbe, pongyoláját és szemüvegét is strasszok díszítették. Sima, ősz haja csinos bubifrizurában keretezte vidám arcát, amelyen most már meglátszott az idő, a vállán pedig egy sólyom borzolta tollait. Hölgyeim és uraim, Broca MacGregor, az élő legenda!

– Úgy nézel ki, mint aki a gazdag férje rejtélyes halálának hírét várja! – kiáltottam oda neki.

– Férj? – ismételte Broca olyan hangsúllyal, mintha valami csótányra hívtam volna fel a figyelmét. – Minek menne hozzá az ember bárkihez, amikor sokkal jobb buli, amíg udvarolnak?

– Mondja a nő, akinek öt férje volt. – Megkerültem a kocsit, és kinyitottam a csomagtartót, míg Lyra és Nova szaladt megölelni a nagymamánkat, aki nem sokkal előttünk érkezett meg a városba. Valószínűleg egy trónuson hozta ide néhány jó kiállású férfiember. Mivel az anyai nagyanyánk volt, Brocát ugyanaz az átok sújtotta, mint minket. Az elmúlt nyolc évet azzal töltötte, hogy egymás után fogyasztotta az európai pasikat, és mindegyik udvarlója különcebb volt, mint az előző.

– Innen tudom, hogy a férfiak könnyen emészthetők szeretőként, de férjként alig elviselhetőek.

– Komolyan máris a szeretőidnél tartunk? – Alig érkeztünk meg, egész éjszaka utaztunk, és egy ilyen beszélgetés előtt szükségem volt egy pohár borra. Kivettem az egyik bőröndöt a csomagtartóból, és a földre tettem.

Abban a pillanatban hópelyhek értek földet mellette.

A francba!

Bosszús nyögéssel egyenesedtem ki. A húgaim és Broca is az égre bámult. Broca sólyma – a familiárisa, akit Irisnak nevezett – tiltakozásképpen felvijjogott, majd a magasba emelkedett, és eltűnt a dombok felett.

Évszázadokkal ezelőtt egy összetört szívű boszorkány megátkozta az ősünket egy rendkívül eredeti, ám mélységesen bosszantó varázslattal. Ennek eredményeképpen az azóta született MacGregorok sosem telepedhettek le sehol huzamosabb időre, mert bármilyen városban tartózkodtunk is, azt természeti csapások és különös rontások támadták meg. És ami még jobb, hogy amikor huszonöt évesen

felébredt a varázsunk, gyakran kiderült, hogy teljesen kiszámíthatatlan.

– Muszáj pont hónak lennie? – toppantott Lyra Christian Louboutin tűsarkújával.

– Jobb, mint a hernyóinvázió – vetette ellen Nova, és felhúzta bőrkabátja cipzárját, majd összehúzott szemmel vizsgálta tovább a fejünk felett gyülekező sötét felhőket.

– Pfuj! – fordult húgunk felé Lyra sértetten. – Megegyeztünk, hogy azt soha többé nem emlegetjük. Utána hónapokig nem tudtam aludni.

– Valószínűleg azért, mert hernyók fészkeltek a hajadban. És talán beásták magukat az agyadba is.

Lyra felháborodottan szívta be a levegőt, és megigazította csodálatos tincseit. Egy hosszú hétvége kellett neki egy menő gyógyfürdőben, hogy megnyugodjon: minden hernyótrutyitól megszabadult. Csak így tudott továbblépni az átkunk ezen kellemetlen epizódja után.

– A hernyók nem ássák be magukat. Bebújnak a gardróbba, és amikor kijönnek, csodálatosan festenek.

– Bábot akartál mondani, nem gardróbot, Lyra!

– Egyik kutya, másik eb. – Lyra megborzongott, amikor egy erősebb széllökés havat fújt a lába elé.

Elvigyorodtam, mert húgaim torzsalkodása különös módon megnyugtatóan hatott rám.

– Broca, menjünk be, és izzítsuk be a fűtést! – léptem a bejárati ajtóhoz.

A ház egyszerű, téglalap alaprajzú kőépület volt, az emeleten négy hálóval és két fürdőszobával, a földszinten amerikai konyhával és étkezővel. Bár amikor építették, még a kis szobák és a csukható ajtók voltak divatban, valószínűleg azért, hogy ne szökjön ki a meleg,

valamikor kiszedtek pár falat, így alakították ki a tágas nappalit, amiben két téglaoszlop szolgált támasztékul. Gyerekkoromban körbe-körbe futkostam az oszlopok körül, miközben apa kergetett – már a jobb napokon –, anya pedig kávét szürcsölt a karosszékben az ablak előtt, amin a délelőtt nagy részében besütött a nap.

A bőröndöt az ajtóban hagyva lassan sétáltam Broca mellett, majd segítettem neki leülni éppen abba a karosszékbe. Lyra a konyhába ment, és elkezdte áttúrni a szekrényeket, ha jól sejtem, teát keresve, Nova ellenőrizte, hogy van-e víz. Amikor körbenéztem, felsóhajtottam. A többi bútort poros lepedők takarták, az ablakok sarkában pókhálók gyűltek össze, és jó pár villanykörte kiégett.

Az ajtó felől kopogtatás hallatszott, mire mindannyian odafordultunk. Mielőtt azonban kinyithattam volna, vagy tényleg felmérhettem volna a szoba állapotát, az ajtó kivágódott.

– Mégis kinek van képe csak úgy benyitni bárki házába? – kérdeztem hangosan, és csatára készen már át is vágtam a szobán.

Aztán eltátottam a számat.

Az ajtóban a legszexibb pasi állt, akit valaha láttam.

A mesébe illő arctól, a póló alatt megbúvó izmos karoktól, no meg az odakint szállingózó hótól megdermedtem.

Kocsányon lógó szemmel bámultam az ajtót kitöltő szépséges férfitestet. Kócos, sötét haj, átható kék tekintet, és éles vonalú, enyhén borostás áll. Muszáj volt kétszer is megnéznem. Aztán biztos ami biztos, harmadszor is. Egy ilyen pasi a fantáziákba illett, nem a való világba.

– Egek… – lehelte Lyra a szoba túlsó végéből, én pedig néma egyetértéssel bólintottam.

– Hölgyeim! – A férfi hangjára, ami olyan volt, mint a whiskyvel átitatott cukor, melegség áradt szét a mellkasomban. A varázsom

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
Megrendelem most a kiadónál!

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
Megrendelem most a KönyvSárkányon!

Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!

2025.07.01.-i állapot

mozgolódni kezdett, mintha hosszú pihenés után nyújtózna ki, készen arra, hogy üdvözölje a világot. Lehet, hogy a varázsom már készen állt, de *én* még nem. Még csak az hiányzott, hogy tíz másodperccel azután mutatkozzon meg először, hogy kelletlenül visszatértem Briarhavenbe! Bár a huszonötödik szülinapomig még volt két nap, a tudat, hogy hamarosan felébred az erőm, évek óta ott duruzsolt bennem. A legtöbb boszorkány számára ez ünnepnap, de nekem olyan volt, mintha arra várnék, hogy leérkezzen a bíró kalapácsa az ítélethirdetés végén.

– Sajnos meg kell kérnem titeket, hogy távozzatok.

Azzal a férfi lehajolt, felkapta a bőröndömet, kirángatta a hóba, majd visszatette a kocsim csomagtartójába.

Még soha nem változott meg ilyen gyorsan a véleményem senkiről. Haragosan néztem hátra a többiekre.

– Látjátok? Mondtam, hogy hiba visszajönnünk.

Azzal kiviharzottam a házból.